

Kap. XXIV omhandler den Gruppe af Personer, der i længere Tid har opretholdt Livet ved Kommunegæld og ikke blot selv er Skyld i, at der har maattet ydes dem Hjælp, men endog har udvist en saadan Adfærd, at Kravet om Hjælp kan siges at skyldes aabenlys Arbejdslede eller Lyst til at ligge det offentlige til Byrde. Mange af disse Personer er lidende af psykiske Defekter og maa derfor behandles efter de særlige Regler i Kap. XXVI eller XXVII; men det gælder ikke for dem alle. Der er efter Erfaringen et stort Antal af dem, der med koldt Blod indretter sig paa at leve paa det offentliges Bekostning, og disse Snyltere paa Samfundet er der ingen Grund til at vise Hensyn ved Valget af Formen for Hjælp, og det er derfor foreslaaet, at de, naar de er naaet til det Stadium, at deres Forhold kan karakteriseres som ovenfor beskrevet, betragtes som oppebærende Fattighjælp med deraf flydende Virkninger, indtil Kommunalbestyrelsen maatte træffe anden Bestemmelse.

Kap. XXV.

Forsømmelige Forsørgere. (§§ 323—26).

Det principale i ethvert rigtigt Forsørgelsessystem er den private Forsørgers Forsørgelsespligt, medens det offentliges Pligt til at hjælpe er sekundær. Naar nærværende Lovforslag søger at gennemføre en Forbedring af det offentliges Hjælp og samtidig paa mange Omraader gør det lettere for den private Forsøger at opfylde sine Pligter, er det berettiget samtidig at fremholde og indskærpe den private Forsørgers principale Pligt og at søge Veje til at gennemtvinge denne Pligts Opfyldelse i det Omfang, hvori den private Forsøger er i Stand dertil, og hvor hans Undladelse heraf skyldes manglende Vilje, men ikke manglende Evne.

Det almindelige er, at en Forsøger, der ikke opfylder sin Forsørgelsespligt, sættes i Bidrag efter Reglerne i Kap. I., og forsaavidt angaar Fædre udenfor Ægte-skab er der overhovedet normalt kun Tale om en Bidragspligt, der fastsættes straks i Forbindelse med Paternitetens Udfindelse. Hvis en Person, der er sat i Bidrag, ikke betaler dette, behandles han efter Reglerne i § 14, jfr. navnlig den betydningsfulde Regel i § 14, Stk. 2, hvorefter der samtidig med Bidragets Fastsettelse afgives Resolution for, i hvilket Omfang han skønnes at kunne udrede Bidraget og derfor, hvis han dog ikke gør det, skal hensættes til Afsoning. Drejer

det sig om Bidrag til Børn, gælder der særlige Tvangsbestemmelser, jfr. §§ 204—07.

I Kap. XXV gives der Regler for Personer, der ikke er sat i Bidrag, i Almindelighed fordi de samlever med de Personer, de skal forsørge, men som ikke opfylder deres Forsørgerpligt, saaledes at der maa ydes Familien eller enkelte af dennes Medlemmer offentlig Hjælp.

Meget ofte vil Følgen af, at der søges offentlig Hjælp, fordi Forsørgeren ikke opfylder sine Pligter, være den, at han sættes i Bidrag, navnlig til Børnene, og han vil da, hvis han heller ikke udreder dette Bidrag, snart glide over i den Række af Personer, der behandles efter de meget strenge Regler i §§ 204—07, men i Tiden, indtil denne Bidragsfastsættelse har fundet Sted, kan det blive nødvendigt — ogsaa for at give ham en Advarsel — at bruge Tvangsmidler overfor ham. Men navnlig tager Bestemmelsen Sigte paa de Personer, der vedbliver at leve sammen med Familien og stadig ikke opfylder sine Forsørgerpligter, og hvor Bidragspaalæggelse ikke vil være effektiv, som f. Eks. i Forholdet til Hustruen.

De Tvangsmidler, der bringes i Anvendelse, er Indsættelse i Arbejdsanstalt eller i graverende Tilfælde i Tvangsarbejdsanstalt, hvortil føjes det Tvangsmiddel, at den Hjælp, der ydes Familien, betragtes som Fattighjælp, saaledes at Forsørgeren mister sin Valgret. Der henvises iøvrigt til de specielle Bemærkninger til Kapitlets enkelte Paragrafer.

Kap. XXVI.

Alkoholister. (§§ 327—29).

Det skal straks bemærkes, at Bestemmelserne i dette Kapitel i ingen Henseende tilstræber at give en Løsning eller blot et Bidrag til Løsningen af Alkoholproblemet, allerede af den Grund, at dette Problem rækker langt ud over Forsørgelsesvæsenets Rammer og Opgaver, hvortil kommer, at de Alkoholister, som Forsørgelsesvæsenet kommer i Berøring med, for det meste er paa et saa fremskredent Stadium, at de ikke vil kunne hjælpes gennem de forebyggende Foranstaltninger, som maa komme i Forgrunden ved Problemets almindelige Løsning.

Naar der i Kap. XXVI er stillet Forslag om en særlig Forsorg for Alkoholister, er det, fordi Misbrug af Alkohol er en af de væsentligste Aarsager til den Nød, som det er den offentlige Forsorgs Opgave at afhjælpe, og fordi man derfor anser det for